Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Y. BOT
представено на 1 март 2016 година[1]

**Дело C-43/15 P**

**BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH**
**срещу**

**Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП)**

„Обжалване — Марка на Общността — Производство по възражение — Частичен отказ за регистрация — Процесуални правила при подаване на жалба за преразглеждане на решение на отдела по споровете — Главна жалба, подадена от заявителя в съответствие с членове 58—64 от Регламент (ЕО) № 207/2009 — Насрещна жалба, подадена от възразяващата страна в рамките на нейния отговор на основание член 8, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 216/96 — Допустимост на насрещната жалба — Обхват на член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96 — Липса на процесуални гаранции — Нарушение на правото на изслушване и на принципа на състезателност — Нарушение на силата на пресъдено нещо — Служебно начало — Абсолютно основание за отмяна, което трябва да бъде разгледано служебно от съда на Съюза“

## I – **Въведение**

1. Настоящата жалба се вписва в рамките на производство по възражение на LG Electronics Inc.[2] срещу заявката за регистрация на марка на Общността „compressor technology“, подадена в Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH[3]. С жалбата се иска отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 4 декември 2014 г., BSH/СХВП — LG Electronics (compressor technology)[4].

2. Тази жалба има два аспекта.

3. От една страна, тя би трябвало да позволи на Съда отново да уточни случаите, в които, за да изпълни задачата си на съд, осъществяващ контрол за законосъобразност, съдът на Съюза е длъжен служебно да разгледа правно основание.

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — Наричано по-нататък „LG“ или „възразяващата страна“.

3 — Наричано по-нататък „BSH“ или „заявителят“.

4 — T-595/13, EU:T:2014:1023, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“.

4. От друга страна, тя би трябвало да позволи на Съда да се произнесе по структурата и упражняването на способите за обжалване пред СХВП, с които се иска преразглеждане на решенията на отделите по споровете. В частност Съдът ще трябва да определи обхвата и условията за прилагане на член 8, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 216/96 на Комисията от 5 февруари 1996 година за установяване на процедурни правила за организацията на дейността на апелативните състави към Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайн)[5].

5. Тази разпоредба предвижда следното:

„При производства inter partes в отговора си ответникът може да търси решение, което [отменя] или променя оспореното решение по точка, която не е повдигната [в жалбата]. Подадените [искания стават безпредметни], ако обжалващият [оттегли жалбата си]“.

6. В настоящото производство BSH подава жалба на основание членове 58—64 от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността[6], с която иска преразглеждане на решението на отдела по споровете за много ограничен списък от стоки, а LG подава насрещна жалба за преразглеждане на решението за доста по-голям списък от стоки, при това в отговора, подаден на основание член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96.

7. С решение от 5 септември 2013 г.[7] първи апелативен състав на СХВП (наричан по-нататък „апелативният състав“) отхвърля жалбата на BSH и частично уважава искането на LG.

8. Спорът в настоящото дело се отнася до законосъобразността на това решение.

9. Макар жалбата за отмяна, подадена до Общия съд, да засяга единствено преценката по същество на вероятността от объркване между конфликтните знаци за целите на регистрация на марката „compressor technology“, подадената пред Съда жалба повдига два въпроса от чисто правно естество, свързани, от една страна, със служебното начало в съдебното производство, а от друга страна, със съществуването и законосъобразността на един способ за защита.

10. По отношение на служебното начало в съдебното производство ще предложа на Съда да отмени обжалваното съдебно решение не въз основа на изложените от BSH пред Съда основания, а защото Общият съд не е разгледал служебно две абсолютни основания за отмяна, изведени, първо, от липсата на компетентност на апелативния състав да преразгледа решението на отдела по споровете за стоки, различни от посочените от заявителя в главната жалба, и второ, от нарушението на правото на изслушване на последния в рамките на това производство.

11. Доколкото тези две основания бяха обсъдени в състезателното производство пред Съда, аз ще му предложа да ги разгледа служебно и да се произнесе по съществото на спора.

12. В тези рамки Съдът ще трябва по-специално да определи дали от гледна точка както на правилата по членове 58—64 от Регламент № 207/2009, така и на процесуалните гаранции, прогласени в Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96 действително създава способ за защита, успореден с този по Регламент № 207/2009.

5 — ОВ L 28, стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 221; изменен с Регламент (ЕО) № 2082/2004 на Комисията от 6 декември 2004 година (ОВ L 360, стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 64, наричан по-нататък „Регламент № 216/96“).

6 — ОВ L 78, стр. 1.

7 — Преписка R 1176/2012-1. Решение, изменено с решение за поправка от 3 декември 2013 г., наричано по-нататък „спорното решение“.

13. Така Съдът ще трябва да сложи край на настоящото несигурно правно положение, предизвикано от разнородните подходи, възприети от различните апелативни състави на СХВП и различните състави на Общия съд при тълкуването на тази разпоредба.

14. В настоящото заключение ще обясня причините, поради които член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96 очевидно не може да има амбицията да създаде отделен способ за защита, независим от този по член 58 и следващите от Регламент № 207/2009. Следователно ще защитавам тезата, че като е приел да разгледа и е уважил явно недопустима жалба, апелативният състав не е имал правомощие да преразгледа решението на отдела по споровете по отношение на стоки, различни от посочените в главната жалба, и е превишил пределите на своята компетентност.

15. При условията на евентуалност ще обясня също така, че той е нарушил правото на защита на BSH, като не му е позволил да представи становище по подадената от LG насрещна жалба.

16. В резултат на това ще предложа на Съда да отмени спорното решение и да осъди СХВП да заплати съдебните разноски по двете производства.

## II – **Правна уредба на Съюза**

### A– *Регламент № 207/2009*

17. Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността[8] е отменен и заменен с Регламент № 207/2009, влязъл в сила на 13 април 2009 г. Въпреки това, предвид датата на подаване на разглежданата заявка за регистрация, в случая 24 ноември 2008 г., която определя приложимото материално право, настоящият спор се урежда от една страна, от процесуалните разпоредби на Регламент № 207/2009, а от друга страна, от материалните разпоредби на Регламент № 40/94.

18. Параграф 1 от член 8 от Регламент № 40/94, озаглавен „Относителни основания за отказ“, чийто текст е възпроизведен без изменения в Регламент № 207/2009, гласи:

„При възражение на притежателя на по-ранна марка, се отказва регистрация на заявената марка:

[…]

б) когато поради своята идентичност или прилика с по-ранната марка и поради идентичността или приликата на стоките или услугите, които двете марки обозначават, съществува вероятност от объркване в съзнанието на хората на територията, в която по-ранната марка е защитена; вероятността от объркване включва риска от свързване с по-ранната марка“.

19. Член 59 от Регламент № 207/2009, озаглавен „Лица, които могат да обжалват и да бъдат страни в производството по обжалване“, е включен в дял VII от него, озаглавен „Производство по обжалване“. Съгласно този член:

„Всяка страна в производство, което е приключило с решение, може да обжалва това решение, доколкото то не удовлетворява претенциите ѝ […]“.

8 — ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146.

20. Член 60 от Регламента, който е озаглавен „Срокове и форма“ и също е включен в дял VII, гласи:

„Жалбата трябва да бъде в писмена форма и се подава до [СХВП] в срок от два месеца, считано от деня на нотифициране на решението. Жалбата се счита за подадена едва след плащане на таксата за обжалване […]“.

21. Параграф 2 на член 63 от посочения регламент, озаглавен „Разглеждане на жалбата“, гласи:

„При разглеждането на жалбата апелативният състав приканва страните толкова често, колкото е необходимо, да представят в срока, който е установен от апелативния състав, своите бележки по съобщенията, изпратени от него или по съобщенията, изхождащи от другите страни“.

22. В параграф 1 на член 64 от Регламент № 207/2009, озаглавен „Решение по жалбата“, се предвижда:

„След разглеждането на жалбата по същество апелативният състав се произнася по жалбата. Апелативният състав може или да упражни правомощията на отдела, който е взел оспореното решение, или да върне делото на този отдел, за да продължи производството[…]“.

23. Освен това съгласно член 75, изречение второ от Регламента решенията на СХВП „се основават единствено на основанията, по които страните са имали възможност да вземат позиция“.

24. Накрая, параграф 1 на член 76 от посочения регламент, озаглавен „Служебна проверка на фактите“, гласи:

„В хода на производството [СХВП] пристъпва към служебна проверка на фактите; обаче при производство относно относителните основания за отказ на регистрация проверката се ограничава до разглеждане на фактите, доказателствата и аргументите, и исканията, представени от страните“.

Б– *Регламент (ЕО) № 2868/95*

25. Съгласно пето и шесто съображения от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент № 40/94[9] той урежда необходимите правила за изпълнение на разпоредбите на Регламент № 207/2009, които да гарантират правилното протичане на процедурите пред СХВП.

26. Ето защо дял X от него допълва процесуалните правила относно подаването и разглеждането на жалбите.

27. Правило 49 от Регламент № 2868/95, озаглавено „Отхвърляне на жалбата като недопустима“, уточнява следното:„1. Ако жалбата не отговаря на изискванията по членове [58—60 от Регламент № 207/2009] и правило 48, параграф 1, буква в) и параграф 2 [относно съдържанието на жалбата], апелативният състав я отхвърля като недопустима […]

[…]

3. Ако таксата за обжалване е платена след изтичане на срока за подаване на жалба съгласно член [60 от Регламент № 207/2009], се счита, че жалбата не е подадена […]“.

9 — ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189.

B– *Регламент № 216/96*

28. Озаглавеният „Процедура“ член 8 от Регламент № 216/96 предвижда следното:

„[…]

2. В дела inter partes, без да се засяга член [63, параграф 2 от Регламент № 207/2009], [писменото изложение на основанията за обжалване], и отговорът към него могат да се допълнят с ответен отговор от обжалващия, подаден в рамките на два месеца от нотификацията на първия отговор, и втори отговор от ответника, подаден в рамките на два месеца от ответния отговор.

3. В дела inter partes в отговора си ответникът може да търси решение, което [отменя] или променя оспореното решение по точка, която не е повдигната [в жалбата]. Подадените [искания стават безпредметни], ако обжалващият [оттегли жалбата си]“.

## III – **Развитие на делото**

29. С решение от 3 май 2012 г. отделът по споровете отхвърля частично заявката на BSH за регистрация на марка на Общността „compressor technology“. Всъщност той приема, че е налице вероятност от объркване с по-ранната марка „KOMPRESSOR“, която LG държи за част от претендираните стоки от класове 7, 9 и 11 по смисъла на Ницската спогодба[10], сред които електроуреди за почистване за домакински цели, включително прахосмукачки и уреди за вакуумно събиране на сухи и мокри отпадъци[11].

30. За останалите претендирани стоки от класове 7, 9 и 11 отделът по споровете отхвърля възражението на LG, с мотива че няма вероятност от объркване.

31. Страните са уведомени за това решение на 3 май 2012 г.

32. На 26 юни 2012 г. BSH подава срещу него жалба за отмяна, като попълва предвидения за това формуляр за обжалване, а на 3 септември 2012 г. представя писмено изложение на основанията за обжалване. BSH иска преразглеждане на решението на отдела по споровете в частта, която се отнася до преценката на вероятността от объркване при електроуредите за почистване за домакински цели, включително прахосмукачки и уреди за вакуумно събиране на мокри и сухи отпадъци, попадащи в клас 7, без да се засягат останалите стоки.

33. На 31 октомври 2012 г. с общ акт, озаглавен „Отговор“, LG от една страна излага съображенията си в отговор на доводите на BSH, изложени в жалбата на последното, а от друга страна, иска преразглеждане на решението на отдела по споровете, като бъде отхвърлена заявката за регистрация на марката „compressor technology“ в още по-голяма степен. В частност LG твърди, че за разлика от приетото в решението на отдела по споровете има вероятност от объркване при следните стоки:

— клас 7: електрически машини за почистване на отпадъци, по-специално машини за смилане на отпадъци и за пресоване на отпадъци,

— клас 9: кантари; електроуреди за запояване на ленти; устройства (електрически/електронни) за дистанционно управление, сигнализация и управление на домакински и кухненски машини и апарати; информационни носители на данни със запис и без запис, които се

10 — Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г., ревизирана и допълнена.

11 — Вж. пълния списък на съответните стоки в точка 3 от обжалваното съдебно решение.

употребяват в машина за домакински уреди, електрически машини за продажба на напитки или хранителни продукти, автоматични машини за продажба; резервни части за всички посочени по-горе стоки, включени в клас 9.

Части за електрически уреди и инструменти, включени в клас 9, а именно електрически ютии; кухненски везни,

— клас 11: инфрачервени лампи (не за медицински цели); нагревателни възглавници (не за медицински цели), електрически одеяла (не за медицински цели); механични сокоизтисквачки за продажба на разхладителни напитки, предназначени за употреба заедно с уреди за охлаждане на напитки.

34. С писмо от 8 ноември 2012 г., озаглавено „Съобщаване на бележките“, СХВП уведомява BSH за подадения от LG „отговор“, като му указва, че „писмената част на производството е приключила, че поради това приложените бележки се съобщават само за сведение, че преписката ще бъде своевременно изпратена на апелативния състав и че той ще се произнесе по спора“.

35. В точка 13 от спорното решение апелативният състав приема жалбата на BSH за допустима, тъй като е подадена в съответствие с членове 58—60 от Регламент № 207/2009 и правило 48 от Регламент № 2868/95.

36. В точка 14 от спорното решение, в рамките на преценката за обхвата на жалбата, апелативният състав изтъква, че със своя отговор на изложението на BSH на основанията за обжалване LG е подало „акцесорна“ жалба („ancillary appeal“) съгласно член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96, с която иска преразглеждане на решението на отдела по споровете по отношение на стоките от класове 7, 9 и 11.

37. След проведеното разглеждане апелативният състав отхвърля жалбата на BSH и частично уважава насрещната жалба на LG.

38. При това положение BSH подава жалба за отмяна пред Общия съд, като повдига само едно основание, а именно нарушение от апелативния състав на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 при преценката на вероятността от объркване на конфликтните знаци.

39. Общият съд отхвърля тази жалба.

## IV – **Искания на страните пред Съда**

40. С жалбата си BSH моли Съда да отмени обжалваното съдебно решение и спорното решение и при условията на евентуалност, да върне делото на Общия съд, както и да осъди СХВП да заплати съдебните разноски за двете производства.

41. СХВП иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди BSH да заплати съдебните разноски.

## V – **По жалбата**

42. В подкрепа на жалбата си BSH изтъква две основания.

43. Първото основание се повдига за пръв път пред Съда. То е изведено от допуснато от СХВП нарушение на член 60 от Регламент № 207/2009, който определя процесуалните правила, приложими при подаване на жалба пред апелативните състави на СХВП. Всъщност BSH твърди, че подадената от LG насрещна жалба е недопустима, доколкото не отговаря на нито едно от условията за срок и за форма, предвидени в този член.

44. Второто основание е изведено от нарушение на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 при преценката на вероятността от объркване между знаците „compressor technology“ и „KOMPRESSOR“.

45. Не мисля, че на този етап е необходимо да се преценява дали в спорното решение са допуснати нарушенията, изложени от BSH в жалбата. Всъщност поначало ми се струва, че обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено, поради това че Общият съд е пропуснал служебно да постанови, че спорното решение е прието от некомпетентен орган и в нарушение на правото на защита на заявителя.

46. Всъщност аз считам, че насрещната жалба, подадена от възразяващата страна, е била явно недопустима, поради което апелативният състав не е бил компетентен да преразгледа решението на отдела по споровете по отношение на стоките, посочени в тази жалба.

47. Освен това аз намирам, че апелативният състав е изменил решението на отдела по споровете и по този начин е уважил претенциите на възразяващата страна, без предварително да е дал възможност на BSH надлежно да изложи своята гледна точка, и така е нарушил неговото право на защита.

48. Липсата на компетентност и съществените процесуални нарушения са абсолютни основания за отмяна, които могат и трябва да бъдат разгледани служебно от съда на Съюза, когато страните са пропуснали да направят това.

49. От правилата, уреждащи производството пред съдилищата на Съюза, и по-специално от член 21 от Статута на Съда на Европейския съюз и член 177 от Процедурния правилник на Общия съд следва, че предметът на спора се определя и очертава от страните. От това следва, че по принцип съдът на Съюза не може да излезе извън отправените от тях искания и освен това трябва да се произнесе по тези искания в рамките на фактическите и правните обстоятелства, изложени от страните.

50. Ролята на съда на Съюза обаче не е пасивна. В рамките на съдебните спорове, свързани с марката на Общността, осъществяваният от него съдебен контрол не се ограничава до просто повторение на контрола, извършен преди това от апелативния състав на СХВП [12]. Неговата роля не се ограничава и до преценка на основателността на становищата на всяка от страните в спора, като за тази цел се придържа стриктно към изложените от тях основания и доводи. Всъщност функцията на съда на Съюза не е само да бъде арбитър. Той трябва също така да гарантира спазването на правото на Съюза, и по-специално основните гаранции, прогласени в Хартата.

51. Ето защо правилата, уреждащи производството пред всяка юрисдикция на Съюза, и съдебната практика са определили хипотези, при които, за да изпълни задачата си да се произнесе относно законосъобразността, съдът на Съюза е компетентен служебно да разгледа правно основание.

12 — Решение СХВП/Kaul (C-29/05 P, EU:C:2007:162, т. 55).

52. Така по силата на Процедурния правилник на Общия съд той може служебно да разгледа въпроса за своята явна липса на компетентност да се произнесе по иск или жалба или относно тяхната явна недопустимост или явна липса на всякакво правно основание[13]. Той може също така служебно да разгледа липсата на абсолютни процесуални предпоставки[14], тоест нарушенията на съществено условие за допустимост на жалба, каквото е наличието на обжалваем акт[15], активната процесуална легитимация[16] или спазването на процесуалните срокове[17].

53. Освен това Съдът установява разграничение, от една страна, между основанията, свързани със законосъобразността на обжалвания акт по същество, които произтичат от нарушаването на правна норма, свързана с прилагането на Договора за функционирането на ЕС и които могат да бъдат разглеждани от съда на Съюза само ако са повдигнати от страните, и от друга страна, основанията, които оспорват външната незаконосъобразност на обжалвания акт, произтичат от съществени процесуални нарушения, абсолютни са и трябва служебно да бъдат разгледани от съда на Съюза[18]. В последния случай нередностите, засягащи формата на акта или провеждането на производството, нарушават правата на трети лица или на лицата, посочени в акта, или могат да окажат влияние върху неговото съдържание[19]. Може да става въпрос например за липса на надлежна заверка[20] или липса на уведомяване[21].

54. Така Съдът потвърждава, че липсата на компетентност на автора на обжалвания акт[22] и липсата или непълнотата на мотивите на този акт[23] са абсолютни основания за отмяна, които могат и даже трябва да бъдат служебно разгледани от съда на Съюза дори когато нито една от страните не е поискала това от него.

55. Ето защо съдът на Съюза, сезиран с жалба за отмяна, не би могъл да бъде упрекнат, че излиза извън рамките на спора, че превишава компетентността си, че се произнася ultra petita или че нарушава процедурния си правилник, когато служебно разгледа такова основание, което засяга именно законосъобразността на акта, чиято отмяна е поискана от него[24].

56. В различните посочени в съдебната практика примери нарушението в обжалвания акт е достатъчно сериозно и обосновава санкцията от страна на съда на Съюза, макар то да не е бил изтъкнато от жалбоподателя. С други думи, когато обжалваният акт противоречи на силата на пресъдено нещо или е приет при съществено нарушаване на процесуална норма или на основно право, не е толкова важно дали в него са допуснати и нарушенията, изложени от жалбоподателя в искането му за отмяна. Защитата на правния ред на Съюза и на основните права позволяват, и в съответния случай задължават съда, който осъществява контрол за законосъобразност, да констатира, че в този акт е допуснато нарушение, което при всяко едно положение налага неговата отмяна.

13 — Вж. член 126 от Процедурния правилник на Общия съд.

14 — Вж. член 129 от Процедурния правилник на Общия съд.

15 — Определение ISAE/VP и Interdata/Комисия (C-130/91, EU:C:1992:7, т. 11).

16 — Решения Италия/Комисия (C-298/00 P, EU:C:2004:240, т. 35) и Regione Siciliana/Комисия (C-417/04 P, EU:C:2006:282, т. 36).

17 — Решения Politi/Европейска фондация за обучение (C-154/99 P, EU:C:2000:354, т. 15 и цитираната съдебна практика) и Evropaïki Dynamiki/Комисия (C-469/11 P, EU:C:2012:705, т. 50 и цитираната съдебна практика).

18 — Решения Комисия/Sytraval и Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, т. 67 и цитираната съдебна практика) и Комисия/Ирландия и др. (C-89/08 P, EU:C:2009:742, т. 40).

19 — Тази дефиниция е взета от *Rideau*, J. Recours en annulation. — Jurisclasseur Europe, fascicule 331, point 22.

20 — Решение Комисия/Solvay (C-287/95 P и C-288/95 P, EU:C:2000:189, т. 55).

21 — Решение Hoechst/Комисия (C-227/92 P, EU:C:1999:360, т. 72).

22 — Решение Salzgitter/Комисия (C-210/98 P, EU:C:2000:397, т. 56 и цитираната съдебна практика) и определение Planet/Комисия (T-320/09, EU:T:2011:172, т. 41 и цитираната съдебна практика).

23 — Решение Комисия/Ирландия и др. (C-89/08 P, EU:C:2009:742, т. 34 и цитираната съдебна практика).

24 — Решение Комисия/Ирландия и др. (C-89/08 P, EU:C:2009:742, т. 35).

57. Очевидно е, че това правомощие не може да зависи от условието да е свързано с изложените от страните основания и доводи. Всъщност спазването на това условие би било в противоречие със самия предмет на правомощието за служебно разглеждане, което има за цел именно да замести бездействието на страните, когато е нарушена императивна правна норма.

58. В случая от представените на Общия съд материали се установява, че подадената от LG на основание член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96 насрещна жалба не е отговаряла на нито едно от условията за срок и форма, които следва да изпълнява, за да се приеме за допустима.

59. От спорното решение ясно следва също, че макар в точка 13 да се е произнесъл изрично по допустимостта на подадената от BSH главна жалба, апелативният състав в нито един момент не е разгледал допустимостта на насрещната жалба на LG, и то въпреки че спорното решение се основава на изложените от него обстоятелства.

60. Може ли да бъде уважена жалба, ако в самото начало не е била проверена нейната допустимост?

61. Трябва да призная, че това е деликатна задача, при положение че е налице значително объркване относно обхвата на член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96 и относно процесуалните норми, регламентиращи подаването на такава жалба.

62. Въпреки това, каквито и да са обстоятелствата, като не се е произнесъл по допустимостта на подадената от LG жалба, апелативният състав е нарушил правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95, което, да припомня, гласи, че „[а]ко жалбата не отговаря на изискванията по членове [58—60 от Регламент № 207/2009] и правило 48, параграф 1, буква в) и параграф 2 [относно съдържанието на жалбата], апелативният състав я отхвърля като недопустима“.

63. Освен това, като се е произнесъл по тази жалба, той е нарушил и границите на своята компетентност, тъй като жалба има само ако е законосъобразно подадена.

64. Ето защо, преди да прецени повдигнатите от страните основания за отмяна, Общият съд е бил длъжен да разгледа служебно компетентността на апелативния състав да приеме спорното решение.

65. Нещо повече, от данните в преписката се установява ясно, че спорното решение е прието без BSH да е могло да представи предварително ответен отговор по подадената от LG насрещна жалба, което несъмнено е опорочило мотивите на това решение. Този пропуск е още по-очевиден, тъй като изложените от LG в насрещната жалба съображения явно са били решаващи за изхода на производството, понеже апелативният състав е преразгледал решението на отдела по споровете в ущърб на BSH.

66. Въз основа на цитираната по-горе от мен съдебна практика Съдът многократно приема, че ако съдебното решение се основава на факти и документи, с които страните или една от страните не са могли да се запознаят и по които следователно не са били в състояние да вземат отношение, би бил нарушен основен принцип на правото.

67. Ето защо Общият съд е бил длъжен, при липса на преценка относно компетентността на апелативния състав, служебно да извърши контрол за законосъобразност на спорното решение както от гледна точка на основните принципи на правото на изслушване и на състезателност, така и на член 63, параграф 2 и член 75, второ изречение от Регламент № 207/2009.

68. Следователно предлагам на Съда да отмени обжалваното съдебно решение с тези мотиви.

## VI – **Относно последиците от отмяната на обжалваното съдебно решение**

69. В случай на отмяна на обжалваното съдебно решение член 61 от Статута на Съда на Европейския съюз предвижда, че той може да върне делото на Общия съд за постановяване на решение или сам да постанови окончателно решение, когато фазата на производството позволява това.

70. По мое мнение фазата на производството позволява произнасяне по същество по двете правни основания, които предлагам на Съда да разгледа служебно.

71. Първо, що се отнася до това дали апелативният състав е бил компетентен да преразгледа решението на отдела по споровете по отношение на стоките, посочени в насрещната жалба на LG, този въпрос е свързан с допустимостта на тази жалба и е обсъждан от BSH и СХВП в рамките на техните писмени становища и в заседанието пред Съда.

72. Второ, що се отнася до това дали в спорното решение е нарушено правото на защита на BSH, доколкото то не е било изслушано, този въпрос също е бил разискван от двете страни пред Съда.

73. Ето защо предлагам на Съда да разгледа служебно основанието за липса на компетентност на апелативния състав да приеме спорното решение.

74. Следователно в рамките на моето заключение ще разгледам при условията на евентуалност основанието за нарушение на правото на заявителя на изслушване и на принципа на състезателност в производството за приемане на това решение.

### A– *По липсата на компетентност на апелативния състав да приеме спорното решение*

#### 1. Доводи на страните

75. BSH твърди, че не е имало допустима жалба, която единствена може да обоснове отхвърлянето на заявката за регистрация на марката извън пределите на решението на отдела по споровете. Всъщност то смята, че LG не е подало жалба в предвидения в член 60 от Регламент № 207/2009 срок и не е платило предвидената за това такса.

76. СХВП изтъква, най-напред, че доводът на BSH, че LG не е отправило изрично искане в своя отговор от 31 октомври 2012 г., не отговаря на истината, тъй като такова искане било формулирано ясно и точно. От друга страна, не било необходимо използването специално на думата „искане“ или позоваването изрично на член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96. Всъщност достатъчно било отговорът в неговата цялост да дава възможност да се установи ясно волята на съответната страна да обжалва решението на отдела по споровете, както и обхватът на тази воля.

77. По-нататък, според СХВП от текста на член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96 следвало, че в рамките на производството пред апелативния състав на СХВП със своя отговор ответникът може да упражни правото си да оспори обжалваното решение. Качеството му на ответник било достатъчно, за да му позволи да оспорва по този начин валидността на решението на отдела по споровете. Освен това същата разпоредба не ограничавала това право до вече повдигнатите в жалбата основания. Всъщност тя предвиждала, че исканията се отнасят до въпрос, който не е повдигнат в жалбата. Освен това тази разпоредба по никакъв начин не сочела, че ответникът би могъл сам да подаде жалба срещу оспореното решение. Съществували два способа за защита срещу решението, с което се уважава възражение и се отхвърля заявката

за регистрация на марка на Общността, което впрочем се потвърждавало от решение Intesa Sanpaolo/СХВП — MIP Metro (COMIT)[25].

78. Накрая, СХВП изтъква, че този извод не поставя под съмнение процесуалните правила, предвидени в Регламент № 207/2009, и по-специално това, че всяка страна в производство, довело до първоинстанционно решение, може да го обжалва, доколкото то не е удовлетворило нейните претенции. Всъщност, доколкото ответникът избира да подаде „насрещна жалба“ по смисъла на член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96, поддържането на тази жалба било неразделно свързано с поддържането на жалбата от страна на жалбоподателя за разлика от жалбата, подадена в съответствие с разпоредбите на Регламент № 207/2009. Ето защо ответникът носи риска неговата „насрещна жалба“ да последва съдбата на жалбата на жалбоподателя и в случай на оттегляне на жалбата от страна на жалбоподателя, да бъде, така да се каже, обезсилена „на акцесорно основание“.

2. Преценка

79. Всички страни в спора са съгласни, първо, че с подадената от възразяващата страна жалба се иска преразглеждане на решението на отдела по споровете по отношение на стоки, които не са били посочени в главната жалба на заявителя, второ, че първата жалба е подадена почти шест месеца, след като страната е била уведомена за решението на отдела по споровете[26], трето, че освен това не е била платена изобщо такса за обжалване, и четвърто, че апелативният състав частично е уважил искането на LG, като по този начин се е произнесъл в ущърб на BSH, без преди това да е поискал становище от последното.

80. Такова производство не само противоречи на процедурните правила, установени с Регламент № 207/2009 и на регламентите за изпълнение, но и нарушава сериозно правата и процесуалните гаранции на заявителя, прогласени в Хартата.

81. Всъщност това производство е следствие от значително объркване относно обхвата на член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96.

82. Поне по този въпрос аз споделям мнението на Европейската комисия, изложено в съдебното заседание, когато тя изтъква, че поради тази разпоредба е налице „определена правна неяснота“ и че тя може дори „да бъде квалифицирана като „донякъде рудиментарна“. Това обяснява не само пороците в законосъобразността на спорното решение, но и в по-широк план — непоследователността, която срещам в решенията на СХВП по правни спорове[27].

83. Впрочем при преработката на Регламент № 207/2009 с Регламент (ЕС) 2015/2424[28], който ще влезе в сила на 23 март 2016 г., Комисията е включила разпоредбите на член 8, параграф 3 на Регламент № 216/96 в член 60 на Регламент № 207/2009, като в съображение 28 на Регламент 2015/2424 отбелязва, че „[н]атрупаният опит при прилагането на сегашната система на марката на ЕС показа, че някои аспекти на процедурата биха могли да бъдат подобрени“ и че „[з]атова следва да бъдат приети определени мерки [...,] за да се повиши правната сигурност и предвидимостта […]“.

25 — T-84/08, EU:T:2011:144, т. 23.

26 — Припомням, че решението на отдела по спорове е нотифицирано на 3 май 2012 г.

27 — Решение на четвърти апелативен състав на СХВП от 9 август 2012 г., Zoo sport, т. 10 („cross-appeal“).

28 — Регламент (ЕС) 2015/2424 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2015 година за изменение на Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета относно марката на Общността и Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността и за отмяна на Регламент (ЕО) № 2869/95 на Комисията относно таксите, събирани от Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайн) (ОВ L 341, стр. 21).

84. Трябва да призная, че тази непоследователност произтича и от разнопосочната практика на различните състави на Общия съд.

85. Всъщност в решение Intesa Sanpaolo/СХВП — MIP Metro (COMIT)[29], на което се позовава СХВП, четвърти състав на Общия съд приема, че член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96 установява способ за защита, успореден на този по член 60 от Регламент № 207/2009. Този извод почива на твърде кратък анализ, който ще възпроизведа[30]:

„[…] член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96 не ограничава […] право[то на ответника да оспорва валидността на решението на отдела по споровете] до правните основания, вече изложени в жалбата. Всъщност този член допуска исканията да се отнасят до пункт, който не е повдигнат в жалбата. Освен това в цитираната разпоредба не се посочва, че самият ответник е могъл да подаде жалба срещу обжалваното решение. Има два правни способа, с които може да се оспори решението да се уважи възражението и да се отхвърли заявката за регистрация на марка на Общността“.

86. Този анализ Общият съд потвърждава в своето решение Meica/СХВП — Salumificio Fratelli Beretta (STICK MiniMINI Beretta)[31]. Макар той да анализира по-подробно член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96 и да разглежда внимателно отношението на тази разпоредба със способа за защита, предвиден в член 60 от Регламент № 207/2009, аз все пак не съм убеден, че в сегашната си редакция член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96 може да въведе успореден способ за защита.

87. Според мен редица съображения изключват такава възможност, а именно, текстът на член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96, в чиято структура е включена тази разпоредба, и липсата на достатъчни процесуални гаранции, които да осигурят ефективна съдебна защита на страните.

88. Преди всичко обхватът и условията за прилагане на член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96 трябва да бъдат определени, като се вземат предвид разпоредбите относно подаването на жалби пред апелативните състави на СХВП в рамките на Регламент № 207/2009 и Регламент № 2868/95.

89. В дял VII от Регламент № 207/2009, озаглавен „Производство по обжалване“, са определени основните принципи, приложими към жалбите срещу решенията на отделите по споровете. Член 60 от Регламента установява условията относно сроковете и формата, които следва да се спазват при подаването на такива жалби. Така жалбата трябва да се подаде в писмена форма и в срок от два месеца, считано от деня на нотифициране на решението, като се счита за подадена едва след плащане на таксата за обжалване. Тези принципи са посочени във формуляра, който жалбоподателите могат да използват при подаване на жалбата си[32].

90. Съгласно пето съображение от Регламент № 2868/95 той урежда необходимите правила за изпълнение на разпоредбите на Регламент № 207/2009. Що се отнася до процедурните правила, дял X от него допълва правилата относно подаването и разглеждането на жалбите.

29 — T-84/08, EU:T:2011:144.

30 — Точка 23.

31 — T-247/14, EU:T:2016:64. В делото, по което е постановено това решение, в качеството си на ответник заявителят е формулирал в дадения на основание член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96 отговор искане за промяна на решението на отдела по споровете. За разлика от постановеното от него в настоящото дело там апелативният състав обявява това искане за недопустимо, тъй като то разширява обхвата на жалбата и не отговаря на условията по член 60 от Регламент № 207/2009.

32 — Този формуляр се намира на интернет страницата на СХВП.

91. Така по отношение на условията за срок и форма, посочени в член 60 от Регламент № 207/2009, в правило 49 от Регламент № 2868/95 законодателят на Съюза уточнява, че при неспазването им жалбата би била недопустима. Що се отнася до таксата за обжалване, в него се уточнява освен това, че тя трябва да е платена преди изтичането на срока за подаване на жалба по посочения член 60, и ако това не е направено, ще се счита, че жалбата не е подадена.

92. Регламент № 216/96 се вписва в рамките на тази система. Съгласно шесто съображение от него, той има за цел да „допълни“ вече приетите в Регламент № 2868/95 правила за изпълнение на Регламент № 207/2009, по-специално по отношение на организацията на работа на съставите и устната процедура. Тоест неговата цел не е да замести правилата, установени с Регламент № 207/2009 и Регламент № 2868/95, нито да създаде lex specialis за подадените пред апелативните състави на СХВП жалби. Това не би имало никакъв смисъл, тъй като, припомням, процедурните правила, приложими по отношение на тези жалби, са установени в член 60 от Регламент № 207/2009.

93. Така параграфи 2 и 3 на член 8 от Регламент № 216/96, озаглавен „Процедура“, предвиждат правилата относно размяната на становища пред апелативния състав, независимо дали става въпрос за изложението на основанията за обжалване, отговора към него, ответния отговор или втория отговор.

94. Както следва от член 8, параграф 2 от Регламент № 216/96, „[в] дела inter partes […],[писменото изложение] на основанията за обжалване, и отговорът към него могат да се допълнят с ответен отговор от обжалващия, подаден в рамките на два месеца от нотификацията на първия отговор, и втори отговор от ответника, подаден в рамките на два месеца от ответния отговор“.

95. По-нататък, в член 8, параграф 3 от Регламента — чийто обхват трябва да бъде разгледан сега — законодателят на Съюза уточнява, че „в отговора си ответникът може да търси решение, което [отменя] или променя оспореното решение по точка, която не е повдигната [в жалбата]. Подадените [искания стават безпредметни], ако обжалващият [оттегли жалбата си]“.

96. Както видяхме, Общият съд тълкува тази разпоредба в смисъл, че тя въвежда успореден способ за защита, който съществува наред с предвидения в член 60 от Регламент № 207/2009 и дава възможност на ответника да оспорва решенията на отделите по споровете на СХВП, като изтъква нови основания чрез отговора си в рамките на подадената от жалбоподателя основна жалба.

97. В своето решение Meica/СХВП — Salumificio Fratelli Beretta (STICK MiniMINI Beretta)[33] Общият съд изглежда имплицитно приравнява обхвата на член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96 на насрещна жалба. Всъщност той ясно противопоставя тази разпоредба на „самостоятелната жалба“, предвидена в член 60 от Регламент № 207/2009, която е „единственото правно средство, позволяващо да [се]изтъкн[ат] недвусмислено оплакванията“[34].

98. Няма как обаче подобна насрещна жалба, както и всеки друг вид жалба, да е била въведена с член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96, и то поради следните две основни причини.

99. Първо, съмнявам се, че регламент на Комисията за изпълнение — чиято първа цел, съгласно шестото съображение от него, е да организира работата на съставите и провеждането на устната процедура — е подходяща рамка за въвеждането на нова жалба, която не е предвидена дотогава от последователните регламенти относно марките.

33 — T-247/14, EU:T:2016:64.

34 — Точки 22 и 24.

100. След това, и тук е решаващият елемент, законодателят на Съюза не е дефинирал правилата и процесуалните гаранции, които уреждат подаването на тази предполагаема жалба, макар такива да са уточнявани системно за всички съществуващи в правото на Съюза средства за правна защита, в това число насрещните жалби[35].

101. Всъщност е важно да се обърне особено внимание на обстоятелството, че Регламент № 216/96 — както впрочем и анализът на Общия съд в неговото решение Meica/СХВП — Salumificio Fratelli Beretta (STICK MiniMINI Beretta)[36] — изобщо не посочва правилата, които задължително трябва да уреждат подаването на жалба, и в частност правилата, свързани с формата на тази жалба, със сроковете, в които трябва да бъде подадена, и с условията, при които страните могат да дадат отговор по нея.

102. Макар член 8, параграф 2 от Регламент № 216/96 да определя срока, в който жалбоподателят може да подаде ответен отговор след дадения от ответника отговор, налага се изводът, че изобщо не е указан срок, в който този отговор — който би съдържал евентуална насрещна жалба — на практика трябва да бъде подаден. Освен това, макар тази разпоредба да говори за приложимите правила във връзка с размяната на становища относно подадената от жалбоподателя основна жалба, не е предвидена възможност да се отговори на новите обстоятелства, които евентуална насрещна жалба би съдържала. Текстът на член 8 от този регламент според мен все пак не гарантира нито яснотата, нито правната сигурност, изисквани при упражняването на способ за защита[37], а още по-малко, ефективна правна защита на страните.

103. Ако искаме да гарантираме добро правораздаване и спазване на процесуалните права на всяка от страните, както и възможност решенията на административните органи и на съдилищата да придобият окончателен характер и по този начин да защитим обществените интереси[38], жизненоважно е тези правила да се изведат от текста на разглежданата разпоредба, било чрез изричното им вписване, било чрез препратка към други процесуални норми.

104. Ето защо, за да се гарантира допустимост на жалбата, страните трябва да могат да се запознаят с правилата относно формата и сроковете за подаването ѝ, а също така трябва да имат възможност да разменят становищата си, за да бъде гарантирана тяхната защита.

105. Няма спор, че в настоящото дело апелативният състав е дал на LG неограничено право да измени обхвата на производството посредством отговора си, без да изиска от BSH да представи своя отговор. Безспорно е още, че BSH, което е единственото, платило предвидената в член 60 от Регламент № 207/2009 такса, в крайна сметка е финансирало reformatio in peius, тъй като апелативният състав уважава исканията на LG.

106. Предвид тези обстоятелства можем с основание да си зададем въпроса дали законодателят на Съюза не е възнамерявал в рамките на член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96 да създаде нов способ за защита, успореден на производството за обжалване, предвидено в член 58 и следващите от Регламент № 207/2009.

107. Неговите намерения са били по-скромни.

35 — Вж. по-специално особените разпоредби на Процедурния правилник на Съда, посочени в дял пети в рамките на глава трета, озаглавена „Форма и съдържание на насрещната жалба и искания в нея“, и в глава четвърта, озаглавена „Писмени изявления след подаването на насрещната жалба“ (членове 176—180).

36 — T-247/14, EU:T:2016:64.

37 — В този смисъл вж. решения Moussis/Комисия (227/83, EU:C:1984:276, т. 12) и Barcella и др./Комисия (191/84, EU:C:1986:197, т. 12).

38 — Решение Evropaïki Dynamiki/Комисия (C-469/11 P, EU:C:2012:705, т. 50 и цитираната съдебна практика).

108. Понастоящем процесуалното правило, посочено в член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96, позволява на ответника единствено да представи нови фактически и правни обстоятелства относно стоките и услугите, посочени в главната жалба, тоест като се вмества в границите на главната жалба, подадена от жалбоподателя в съответствие с член 60 от Регламент № 207/2009.

109. Когато главната жалба се отнася само до част от стоките и услугите, посочени в заявката за регистрация на марка на Общността, както е в настоящото дело, тази жалба позволява на апелативния състав на СХВП да преразгледа възражението по същество, но само по отношение на тези стоки или услуги [39].

110. Когато при обстоятелства като разглежданите в настоящото дело ответникът подаде насрещна жалба, чийто предмет излиза извън границите, определени от главната жалба, той явно заобикаля процесуалните норми.

111. Всъщност такава жалба задължително трябва да бъде подадена в сроковете и формата, установени в член 60 от Регламент № 207/2009.

112. Припомням, че съгласно този член ответникът разполага с двумесечен срок, считано от деня на нотифициране на решението на отдела по споровете, за да подаде жалбата си, като освен това трябва да плати такса за обжалване.

113. Спазването на двумесечния срок е абсолютна процесуална предпоставка. Той трябва да гарантира, че решенията на отдела по споровете придобиват окончателен характер, като по този начин осигурява стабилността на правните положения, а от друга страна, защитава обществените интереси [40].

114. След изтичането на срока, предвиден в член 60 от Регламент № 207/2009, вече не е възможно обхватът на жалбата да бъде разширяван извън определените от главната жалба рамки. Ето защо апелативният състав вече не може да преразгледа по същество възражението по отношение на стоките, посочени в жалбата на ответника, тъй като в тази част решението на отдела по споровете е придобило сила на пресъдено нещо.

115. В настоящото дело LG е подало на 31 октомври 2012 г. своя отговор, в който иска и преразглеждане на решението на отдела по споровете по отношение на стоки от класове 7, 9 и 11, макар да е било уведомено за решението на отдела по споровете на 3 май 2012 г. Освен това LG не е внесло такса за обжалване.

116. Съгласно правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95 апелативният състав е трябвало да отхвърли тази жалба като недопустима, доколкото не отговаря на нито едно от условията по член 60 от Регламент № 207/2009.

117. Апелативният състав е бил сезиран единствено с жалбата на BSH срещу решението на отдела по споровете, доколкото последният уважил възражението и отхвърлил заявката му за регистрация на марка на Общността по отношение на електроуредите за почистване за домакински цели, включително прахосмукачки и уреди за вакуумно събиране на сухи и мокри отпадъци от клас 7.

118. Следователно, като е приел подадената от LG жалба и е уважил неговите претенции, апелативният състав е нарушил горепосочените разпоредби.

39 — Решение Völkl/СХВП — Marker Völkl (VÖLKL) (T-504/09, EU:T:2011:739, т. 54).

40 — Вж. съдебната практика, цитирана в бележка под линия 37.

119. Ето защо спорното решение трябва да се отмени на това основание.

120. При условията на евентуалност ще разгледам основанието, изведено от нарушение на правото на изслушване и принципа на състезателност.

Б– *По нарушението на правото на изслушване и принципа на състезателност*

121. В настоящото дело е безспорно, че отговорът на LG представлява нещо повече от обикновени защитни доводи, доколкото той е разширил значително предмета на спора. По тази причина апелативният състав е възприел изложението, съдържащо се в отговора на LG, като „насрещна жалба“ на основание член 8, параграф 3 от Регламент № 216/96.

122. Със спорното решение апелативният състав частично е уважил тази насрещна жалба, без обаче предварително да поиска становище от BSH.

123. В заседанието пред Съда СХВП потвърждава наличието на процесуално нарушение, довело до незаконосъобразност на спорното решение, доколкото на писмената фаза на производството е сложен край след подаването на насрещната жалба на LG, без преди това да е изслушано BSH.

124. Фактите в настоящото дело ясно показват, че апелативният състав не е извел всички последици от подаването на жалба, която сам той е квалифицирал като „насрещна“. Всъщност той не е предоставил на заявителя процесуалните гаранции, свързани с подаването на такава жалба, и така е нарушил правото му на защита, като не му е позволил на този етап на производството да отговори на новите доводи, изложени от възразяващата страна.

125. По този начин апелативният състав е нарушил член 63, параграф 2 и член 75, второ изречение от Регламент № 207/2009.

126. Съгласно член 63, параграф 2 от Регламента при разглеждането на жалбата всъщност апелативният състав е длъжен да приканва страните толкова често, колкото е необходимо, да представят в срока, който е установен от апелативния състав, своите бележки по съобщенията, изпратени от него или по съобщенията, изхождащи от другите страни.

127. Освен това на основание член 75, второ изречение от посочения регламент апелативният състав на СХВП може да обоснове решенията си единствено на основанията, по които страните са имали възможност да вземат позиция.

128. Съгласно трайната съдебна практика в рамките на правото на марката на Общността тези разпоредби имат за цел да изпълнят изискванията, свързани с правото на справедлив процес, уредено в член 41 от Хартата, и по-специално предвидените в рамките на спазването на правото на защита, посочени в параграф 2, буква а) от този член [41].

129. Те прогласяват в частност правото на изслушване и спазването на принципа на състезателност, които са основни принципи на правото на Съюза [42].

41 — Решения Moonich Produktkonzepte & Realisierung/СХВП — Thermofilm Australia (HEATSTRIP) (T-184/12, EU:T:2014:621, т. 35—37 и цитираната съдебна практика) и DTL Corporación/СХВП — Vallejo Rosell (Generia) (T-176/13, EU:T:2014:1028, т. 28 и 29 и цитираната съдебна практика). Вж. също решение Krombach (C-7/98, EU:C:2000:164, т. 25 и 26).

42 — Решение Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 61).

130. Тези принципи следва да бъдат спазвани в рамките на всяко производство, което може да приключи с решение на публичните органи, засягащо значително интересите на дадено лице [43], дори и при липса на специална правна уредба.

131. Правото на изслушване предполага на това лице да бъде предоставена възможност да изложи надлежно своето становище и обхваща всички фактически и правни обстоятелства, на които се основава решението [44].

132. От своя страна принципът на състезателност предполага правото на всяка от страните в процеса да се запознае с доказателствата и становищата, представени пред съда от нейния противник, и да ги обсъди [45]. По този начин той не допуска даден орган да обоснове своето решение с факти и документи, с които една от страните не е могла да се запознае и по които не е получила възможност да изложи становището си.

133. Спазването на тези принципи предполага предварително обсъждане на всеки елемент, въз основа на който даден орган или съд, сезиран със спор, ще основе решението си. Ето защо СХВП има право да основава решенията си само на фактически и правни обстоятелства, по които страните са могли да представят становищата си. Разрешаването на даден спор задължително е резултат от преценка на органа или съда, която може само да бъде обогатена или подкрепена или, както е в конкретния случай, опровергана от становищата на страните. Това позволява, от една страна, на органа или съда да се произнесе безпристрастно и след пълно изясняване на случая от фактическа и правна страна. Невъзможността загубилата спора страна да изложи своите съображения може основателно да създаде у нея впечатление, тъй като не е имала възможност да се защити, че съдът е действал като съюзник на нейния противник. От друга страна, това позволява на органа или на съда да мотивират надлежно решението, както следва от член 75 от Регламент № 207/2009.

134. Спазването на тези правила е още по-важно в рамките на споровете относно марката на Общността, тъй като, както припомня Съдът, при разглеждане на жалбата, с която е сезиран, апелативният състав на СХВП е длъжен да проведе нова, пълна проверка по съществото на възражението както от фактическа, така и от правна страна [46].

135. Съгласно трайната съдебна практика СХВП е длъжна да упражнява компетенциите си в съответствие с общите принципи на правото на Съюза [47].

136. Впрочем в насоките относно извършваната от СХВП преценка, част A, раздел 2 („Общи принципи, които се спазват в производствата“), точка 2 („Правото на изслушване“), се уточнява, че „[п]о силата на общия принцип за гарантиране на правото на защита, на лице, чиито интереси са засегнати от решение на публичните органи, трябва да бъде дадена възможност да изложи своето становище. Следователно във всички производства пред [СХВП] на страните винаги се дава възможност да вземат отношение и да изложат основанията в своя защита“. [неофициален превод] Предвижда се също, че „[р]ешенията се основават единствено на основанията, по които страните са имали възможност да вземат позиция“.

43 — В този смисъл вж. решение Комисия/Ирландия и др. (C-89/08 P, EU:C:2009:742, т. 50 и цитираната съдебна практика).

44 — Определение DTL Corporación/СХВП (C-62/15 P, EU:C:2015:568, т. 45 и цитираната съдебна практика).

45 — Решение Комисия/Ирландия и др. (C-89/08 P, EU:C:2009:742, т. 52 и цитираната съдебна практика).

46 — Определение DTL Corporación/СХВП (C-62/15 P, EU:C:2015:568, т. 35 и цитираната съдебна практика). Всъщност от член 64, параграф 1 от Регламент № 207/2009 следва, че след разглеждането на жалбата по същество апелативният състав на СХВП се произнася по нея, като може по-специално „да упражни правомощията на отдела, който е взел оспореното решение“, тоест може сам да се произнесе по възражението и да го отхвърли или да го обяви за основателно, като по този начин потвърди или отмени взетото от първата инстанция в СХВП решение (решение DTL Corporación/СХВП — Vallejo Rosell (Generia), T-176/13, EU:T:2014:1028, т. 30).

47 — Решение Agencja Wydawnicza Technopol/СХВП (C-51/10 P, EU:C:2011:139, т. 73).

137. Сами по себе си насоките относно процедурите пред СХВП кодифицират начин на поведение, който самата тя предлага да възприеме, така че, ако съответстват на правните разпоредби с по-висок ранг, тези насоки водят до „самоограничаване“ на СХВП, доколкото тя трябва да се съобразява с правилата, които сама си налага.

138. Предвид всички тези съображения аз считам, че като е преразгледал решението на отдела по споровете въз основа на обстоятелства, които не са обсъждани, апелативният състав е нарушил правото на BSH на изслушване и принципа на състезателност и по този начин е засегнал неговите интереси.

139. Ето защо стигам до извода, че е налице нарушение на член 63, параграф 2 и член 75, второ изречение от Регламент № 207/2009.

140. Това нарушение на процесуалните правила е още по-укоримо, при положение че изложените от LG обстоятелства явно са били решаващи за изхода от производството, тъй като апелативният състав частично уважил искането му, преразглеждайки решението на отдела по споровете, и отхвърлил в по-голяма степен подадената от BSH заявка за регистрация на марката „compressor technology“.

141. В заседанието пред Съда СХВП наблегна върху факта, че в момента това процесуално нарушение е „поправено“, доколкото в продължение на две години BSH е имало възможност да се позове на нарушаването на своите права по време на писмената и устната фаза на производството пред Общия съд.

142. Първо, този довод произтича от странно разбиране за понятието „поправяне“.

143. Правото на защита трябва да бъде зачитано в рамките на всяко производство, което може да приключи с решение на публични органи, административни или съдебни, което засяга значително интересите на дадено лице[48], и СХВП изрично признава това в своите насоки. Следователно СХВП не може просто да се освободи от това задължение, като приеме, че правото на изслушване ще бъде спазено от съдебните органи.

144. За да поправи такова нарушение, апелативният състав би трябвало да подложи новите обстоятелства на обсъждане от страните, като евентуално възобнови обсъжданията.

145. Второ, и този довод произтича от объркване между процесуалните гаранции, които трябва да бъдат предоставени при подаването на насрещна жалба от някоя от страните, и тези, които са налице при обичайната размяна на становища.

146. Всъщност, когато ответникът подаде жалба или насрещна жалба, процесуалните правила автоматично предвиждат нова размяна на становища. Обратно, когато той представи обикновен отговор, в действителност жалбоподателят следва мотивирано да поиска разрешение да представи ответен отговор.

147. Ето защо в случая на основание член 63, параграф 2 от Регламент № 207/2009 апелативният състав е трябвало изрично да прикани BSH да изрази становище по подадената от LG насрещна жалба.

148. Предвид всички тези съображения спорното решение трябва да бъде отменено и поради нарушение на правото на BSH на изслушване и на принципа на състезателност, прогласени в член 63, параграф 2 и член 75, второ изречение от Регламент № 207/2009.

48 — Решение Комисия/Ирландия и др. (C-89/08 P, EU:C:2009:742, т. 50 и цитираната съдебна практика).

## VII – **По съдебните разноски**

149. Съгласно член 137 от Процедурния правилник на Съда, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия правилник, Съдът се произнася по съдебните разноски в съдебното решение или определението, с което слага край на производството.

150. В случая следва да се отбележи, че макар обжалваното съдебно решение да се отменя, аз предлагам на Съда да уважи жалбата на BSH и да отмени спорното решение. Следователно предлагам СХВП да бъде осъдена да понесе съдебните разноски, направени от BSH както в първоинстанционното производство, така и в рамките на производството по обжалване, съобразно неговото искане.

## VIII – **Заключение**

151. Предвид гореизложените съображения предлагам на Съда да се произнесе по следния начин:

„1) Отменя решението на Общия съд на Европейския съюз от 4 декември 2014 г., BSH/СХВП — LG Electronics (compressor technology) (T-595/13, EU:T:2014:1023).

2) Отменя решението на първи апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от 5 септември 2013 г. (преписка R 1176/2012-1), изменено с решение за поправка от 3 декември 2013 г.

3) Осъжда СХВП да заплати съдебните разноски, направени както в първоинстанционното производство, така и в производството по обжалване“.